

Scénář k rozhlasové reportáži

TADEÁŠ: Pan Tichomir Mirkovič se narodil české matce a srbskému otci. Během 2. světové války působil jako partyzán.

MIRKOVIČ: Pocházím původem z Jugoslávie, tam jsem se narodil, a bydlím v Praze pouze sedmdesát roků. Jo, sem tady vod roku 1946.

(Znělka)

MIRKOVIČ: Jsem ze šesti dětí, já jsem nejstarší, a když vypukla 2. světová válka, tak jsem odešel k partyzánům, bylo mi patnáct a půl roku.

(Píseň Partyzán)

MIRKOVIČ: Šel jsem tam, abych si zachránil život, protože když Hitler okupoval Jugoslávii, tak vydal nařízení, že všichni mužský od 14 do 60 let... chodili žandáři po vesnicích, spolu s Němcema a sbírali je do koncentračních táborů jako takzvaný rukojmí.

SAMUEL: Za války byl raněn a podstoupil operaci, pak se opět vrátil do boje. V roce 1946 odjížděl do Československa.

MIRKOVIČ: Československá vláda a president Beneš nabídli jugoslávské vládě, že přijme asi 5 000 omladinců, že přijme na různý učení, řemesla, studium i odborníky na praxi atd, že na tři roky. Tak já jsem jeden z těch který tenkrát přijeli sem.

SAMUEL: A tak se šel rozloučit se svojí babičkou. Ta mu o Češích řekla.

MIRKOVIČ: Je to vysoce kulturní a vzdělaný národ všichni umí číst a psát :-)

CHRISTIÁN: A jak pan Mirkovič po svém příjezdu ČSR vnímal?

MIRKOVIČ: No to byla svobodná země, která měla politiku na obou stranách, nezávislá.

VAŠEK: Pan Mirkovič dodnes žije v Praze, má rád knedlo vepřo zelo s plzeňským pivem, rekonstruuje byt a na závěr nám dal jednu radu.

TADEÁŠ: Chlapci pamatujte řemeslo má zlaté dno.

KONEC